

**פרשת נשא שבועות
תשפ"ג
גיליון 164**

אַל עֲבֹתִיגָּעֶר שְׁבָת

האהמת השבבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

נעשה ונשמע בחתחרשות

פְּנִינֵי הַחֲגָה

"אמר رب יוסף אֵלָא האי יומא דקארים, כמה יוסף איכא בשוקא" (פסחים ס"ו):
פירוש'י - אלמלא יומם זה שלמדתי תורה והתרומותתי הרי ישם אנשים רבים בשוק שמים יוסף ומה בני ליבנים.

לאורורה קשה למה הדגיש רב יוסף את הלשון 'בשוקא' הר' ל' ר'ך: "כמה יומא איכא". הרי עיקר מאמר זה של רב יוסף סובב והוא כלל על מTON תורה עצמה בזמנו משערעה ולא על חוג השבעות החל ביום? וכן קשה למה אמר זה הנזכר דוקא עלי רב יוסף הרי בודאי היו עד תנאים ואמוראים שידעו שכל זכותם עלי התורה?

אך גם ניתן לומר ע"פ מה שכותבו ביציאת מצרים: "ויהי בעצם היה זה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים" (שמות יב' מא) ויעוין בדברי הרמב"ן כשרקב"ה רצה להוציא את עם ישראל ממצרים ב"מכבת בכורות" אמרו משה ואחריו לפראעה: וכי גנבים אנחנו שניצא בלילה, לא נצא אלא ביד רמה, לעניין כל מצרים. שכולם ייראו את הנינים. מהוותו של יומם הוא להאיר ה tangות אלקות וכדוע שיאורו מורה על תחילת ה'יום' כמאמר ר' ל' א"ר לאربع עשר...".

(מסכת פטחים ב), והרי עיקר קבלת התורה הייתה האור של העולם לשעתו ולדורות. לכן הדגיש רב יוסף דוקא 'היא יומא' להראות שעיקר קבלת התורה מתבטאת במהות: "היום" – הרומו על האור שבתורה. וכן אפשר לתרץ: ע"פ דברי חז"ל עה"פ: "היום אט בקהלו תשמעו" (תהלים צה' ז) – שבכל יום יומם והוא בזינן כחדשים, רק הדגיש "היא יומא". וכמו בא ע"כ בליקוטי מוהר"ן (ער' ב).

ומה שמובא הדges "בשוקא" אפ"ל שזה רומו על רשות הרבים, וכדייאתא במדרש (שמ"ר)

בשוקא – רשות הנגנים קיבלו בהר שעייר תכילת קבלת התורה היא להארה ולגלותה. גם לאלו שנמצאים

בשוקא – שכל הנגנים ישבו בדור העתידין לבוא מהארה שתגלה אז.

ולכן כתוב כתוב יושם את הקולות' לשון הוותה.

ישש מצוות למדוד וללמוד.

ובזה גם יובן מה דוקא רב יוסף אמר לנו, ע"פ מה שאמרו חז"ל (סוף מסכת סוטה) "משמעות רבי, בטלה ענווה, אמר רב יוסף לא תתני ענווה שבטללה דיאיכא אנה, פירוש'י שנני ענוותן" שדווקא רב יוסף ויעוני

במפרשים שאמור על עונה ולא על ריא חטא שלכאורה מהותו של רב יוסף מידת הענווה – רק דיאיכא רב יוסף אמר שיש לשארiar התורה כלפי חז"ל ולהנחלת לדורות – כי ענווה אין פרישה לא להפיץ או

התורה, וכפוש'י שם על מארם: "וודר הענווה שידע מעלהו, אלא שאינו מחזיק כל טובה לעצמו,

ויעוד שהכל בכוח הבורא יתרבד". וכמו בא בליקוט' מ

(תניא כ"ב): "שבענין הכנעה טועים הרבה, כי ענווה אין פרישה להיות שלימול ולהתנהג בענווה פסולה".

מיכוון שקיבתם עליהם על תורה, מעלה אני עלייכם כאילו לא חטאتم מימייכם – כי הרי מהותו של יומם –

זכות קבלת התורה גורמת התאחדות בעצם מהות של האדם, ונעשה כאילו לא חטא כלל.

וכבר מובהר בארכא על השפעתה של "קבלת

התורה" שמאירה מחדש בכל שנה בחוג השבעות –

בדברי האר"י הקי' ובכל ספרי אמת.

משנת ב' אלפים תמי"ח ועד ימינו

אך גם זאת לבניה, כבכל התעדויות – כן הוא באוטה הארץ של קבלת התורה, ששומה עלה להמשיך את קבלתה לימי השגרה, להמשיך אורה והתחדשותה – בערך עם סיום הג' שבועות.

"שבועות הגודל" – של שנת תקצ"ג – כך היה נקרה-tag ה' שבועות המייחד בתהעלתו בימי חייו של רבינו נתן מרשלב זי"ע, בחוג זה התקבצו קהל רב מתלמידיו הרבים – אשר באו להתווד ייחודי בתהעלותם. כל הבאים באותו חוג שבועות חשו בתהעלות והתרומות מיחודה.

בסיום החג התבטיא רבינו נתן: אמן היהת לנו קבלת התורה נאה, אך אל לנו לשוכן שלאחר קבלת התורה נכשלו עם ישראל רח' ל' בחתוא העגל; כלומר, צרכיהם אנוicut להיזהר ביותר מהתגברות היצר. וכמו בא בדברי חז"ל: "כל הגודל מחברו יצרו גדול הימנו".

דיבורים ומאורעות אלו הם חיזוקים למעשה, וכך. היה שבועות זמן "קבלת התורה". היה בסנת שביעות בשנת תר"ד בחו' של רבינו נתן. גם בשנת תר"ה' במננו של החפץ חמי הכריז על קבלת "נעשה ונשמע חדש". ובעצם מאז עם ישראל נעשו לעם וקבעו את התורה בשנת: ב' אלפים תמי"ח – עברו עליהם אלף ימי חוג שבועות.

והשנה, כך גם בשנה זו, יפרוס לנו חוג שבועות חדש אשר מביא בכניםו בשורה של התאחדות בתורה הקדושה. 'נעשה ונשמע' – לשעתה, ויתעשה ונשמע' לדורות. 'נעשה ונשמע' – בחוג השבעות – ואך גם יומם לאחר החג!

שירת ה'חג

חג השבעות – זמן תפון וזרענו באהבה
כל שנה מתקדש מתחדשת לנו זאת הפתקנה.

"בכל יום יהיו בעיניך בחדשים" באה הקריאה
ובזונאי בכל שנה עת מתעורר זמן תפון תורה.

"נעשה ונשמע" לא רק לשעתה נאמרה

בי התאחדות קבלת התורה היא בכל שנה ושם.

שבועות, זה הזמן להגיע לרווח המפעלה
להתאחד מתקדש לתורה – למד ולקימה.

היה זה בחג השבעות שנת תר"ד בעת פתיחת "ארון הקודש" כאשר כבידו את רבי נתן מברסלב שהיה בשנותו האחרונות לימי חייו בפתחת ההיכל, ונעם מול ארון הקודש, תחב את ראשיו לתמכו, ותוך כדי שאחו בספר החותה עזק בקהל: "ישראל עם קודש", יש לנו עכשו תורה חדשה, חדשת ממש!! והחל לרקוד בכל עוז עם ספר תורה טרם שעה על הבימה שקוראים בה בתורה יחד עם כל הציבור.

הכרזתו של החפץ חיים

שביעים שנה לאחר מאורע זה – בשנת תרע"ד, שוב חור עני מחה זה – היה זה עת רעמו קולות הרבי וההפצחות בתקופת "מלחמות העולם הראשונה", עם ישראל היה שרוי בחרדה ורعدה, כשהעל פניהם ניכרת הדאגה של: מה יולד יום ?

בעת פתיחת "ארון הקודש" בתפלת חוג השבעות בשעה זו – עללה החפץ-חיים על בימתה – וב יכול אנה פנה אל מתפללי בית הכנסת, בהכרז: באו ונקל מחדש את התורה, הבה כולנו נחדר ניכרנו לבודא העולמים ונכרז: "נעשה ונשמע".

במשך זמן מה המשיך חירות-חיים את דבריו: כאשר אנו מוקפים צורות, מקבלים אנו לשמר מחדש על קיומה של תורה, ואך כי הננו מושבעים ועומדים מהר-סיני, נקלט לעלינו שוב מחדש את דברי תורה לנו הקדושה לעבדה ולשמרה.

שתייה חביבה עליו

روح התאחדות ששל קבלת התורה, היא לא רק בעת חרפה. בכל זמן ועת היא קיימת. התורה מהוות מתנה נצחית, בכל דור ודור ואב כל ווים – "כל יום ווים יהיו בעיניך בחדשים" – קבענו לנו כינוי זיל' (ספר ואתחנן) וכביר גם נפקק: דבעת קריאת הפסוק אישר אכן מוץ הימים, יש לנו: "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים", ולא כמו שכבר שמע אותו הרבה פעמים, שאינו חביב אבל". (שייע' סימן ס' א) ובדברי רביינו על הפסוק: "היום אם בקהלו תשמעו" – שאנן לו לאדם אלא אותו הימים ואותו השעה (ליקוטי מוהר"ן ער' ב).

וכה מסביר הכליל-ICKR (פ' אמור), בהקשרו: מודיעו שנכתבו כל מועד השנה והמצוות השיקיות בהם בפרשת אמור, לא נכתב שהחוג השבעות התרחש המאורע של מותן – תורה ?

ובתורו צו: שהקב"ה לא רצה להגביל יום מסויים בשנה שבו ניתנה תורה – כאילו הימים ניתנה מחדש, להתייחס אל התורה – כאילו הימים ניתנה מחדש, ותהייה חביבה עליו כמו כל דבר חדש חדש, מחדש, ולא יתהייחס לה כל מואעו חד – פערני, שאירוע פעם אחד בלבד בעת התגלות הקב"ה על הר סיינ'. ואם בכל יום ישנה קבלת התורה היא בכל שנה ושם. בוודאי שבזמנים יום קבלת התורה מהר, לא כדבר חדש חדש, ישנה הסוגיה של קבלת התורה מהר, וכדברי הרירושלמי (פ"ה דר'יה) שב叙述ת לא כתיב: 'חטא' :

למלה נינתנה תורה על הר סייני, מפני שהשபיל את עצמו כי הר חרמון
ושריוון היו מוגרים, והר סייני השפיל את עצמו. (מד"ר נשא י"ג)
יש להקשות; הרי התורה היא רוממותה וגבותה של הש"ית.
לבארה, כו' הריה צרכיך להנוט על: החרדים הגובים, למזו על גדלותה של
תורה? אולם אפשר לישיב, ע"פ מאמרם (ויק"ר כ"ב א): "שלא היה
בר שלא נמסר למשה בסיני ואיפלו מה שתלמידיך ותיק עתידי לחדש".
אי"כ נלמד מכך שכל התורה מעלהותה ומviderותיה הטובות כבר היו
בשערון בהר סייני. אלום מידת הכהנה ונגינה, שהם מעצם טבעם לבארה -
יעיפר מגדרות רומיות, לא יהיה בנמצא שט - כי הרוי עצם כל התורה זה
כך רומיות, אך הוא ציריכם לתת את התורה דיזיקה על הר מנווד בצד
שבירוש קבלת התורה בבר תנינו להס לישראל מידת ההגנה והגוניה.

ומשה ניגש אל הערפל אשר שם הא'לוקים" (שמות כ' י"ח) אף על' ע"פ המובא ביליקוטי מוהר"ץ (תורה ו')עה"פ: "אם אסק שמים שם אתה ואצעה שאלת הנך" כשאיש הירושלמי מרגיש קרוב להשיית, הוא רציך לדעת שישמשו אתה שעדיין רוחק הוא מאנו יתברך. אלם, אצעה שאול - הינו שמרגש צראה ומזכקה ומראים לו התרחקות יש' אצעה שאול: ש' הנך - השהיית נמצאת עמו יחן. וזה יומשא. גosh הוא לשון התקראות, תקרחות מלכא במלא כמובא ביהודה יוסף. גם אל הוא מלשון נכח. וכן אל' עם הכלל גמ' ל"ב" שעיקר התקראות נמצוא לבב כמ"ש צור לבבי' וכמובא בארכות ביליקוטי מוהר"ץ תורה מ"ט) שככל זה רמז להתקראות להשיית בעת העליה - וזה התורה מרמותז לו ייגש משה אל הערפל לדעת שהוא עדין בערפל. ובהמשך הפסק "אשר שם האלוקים" ש' רומו לארק שרוחקים מהשיית, עת ירידת. גם שם' אותיות 'מש' לשוננו מותוק - שיש להתחזק ח' במאבר שעראה לו בריבונו, כי יש בו אלותה, אשר שם הא'לוקים'

געשה ונשמע אפ"ל "געשה ונשמע" בغمטריא שמונה מאות תשעים ואחד: ע"פ הא ראייתא (פס"י שלח ט"ו, י"ח) "שמונה מאות וחמשים שנה שעשו ישראל בארץ משכNESSו בה וידע שיצאו ממצרים" ועוד ארבעים שנה שהיו מדבר, ג' העשה ונשמע, בכל הממצאים הזמןיים והמקומיות.

בשליטות קבלת התורה נצטו בני ישראל: "مزבח אדמה תעשה לי".

אפשר להסמיד ולומר שאג'ם לאחר קבלת התורה שב"ג יULLIM להיכיש ליפול מדרוגות ח"ו, וכן שבאמת נכשלו בעזון הנורא של חטא העגל.
אולם עם כל זאת טמונה כאן התחזקות שגד במקבץ של : "מצח האדמה"
-הינו במדרגות התהנותן צריכים לבקש ולמצוא הקדושה ואפיו
בשבاهדים טמון בארץיות עליו לקום ולצאת מכם. וזהו : תעשה לי,
תתרומם גם מכם, כי בכל מקום אפשר למצוא אילוקוטו ית.
ואפשר להוציא שופי תיבות של זה הפסוק: מז'יב אדמיה תעשייה לי
ובגמטריא: עשרים ושמונה בנגד שם הווי"ה שנגלהה השכינה בסיני, ועוד
שנים, בנגד שני העדויות-הכתירות שקיבלו בחורב לשאמרו נועשה ונשמע.
שרמזים על אורות גבויים שקיבלו כל נשמות ישראל, וכמובא בספר א
צניעותם שהם נגד גן עדן עילאה ותאה, חכמה עילאה וחכמה תאה
סתירות וגולות התורה (וכמובא בליקו"מ, כ"ב). כל זה כולם קבלו בהר
סיני ממשוכ"כ את אשר ישנו פה ואשר איןנו פה" לבן תמיד יש בידי עם
ישראל הכוונות להתחזק, כי ניתע בהם אוורו של הש"ית במעמד הר סיני.

ו' קָרְבָּן מֵהָא נִשְׁקָר הַזְּהָדִים

ילדיים יקרים ! נמצאים אנו ב חג השבעות |, חג מתן תורהנו, זמן בו זכינו
עם בני ישראל לקבול את התורה בבוקولات וברקים על הר סיני.
זמן רב הכנו עצמנו לקבלה תורה. ארכיעים ותשעים ימים – ספרנו
"ספרית העמך" לילא לילא – בכדי שנוכל לאחר מבחן את התורה
באחבה ושבחה רبه, רבת ההנאה ואינה רצינית.

עתה, עם זמן קבלת התורה, למד, לשמר ולעשות ולקיים.
לחתחריר יוטר באחבה לתורה, לאשר היה זמן שלנו להתחדש בהתורה הקדושה,
היה זה בחג השבעות שנות טר"ד בעט פטירת**"ארון הקודש"** פאשר
כברור את רבינו מרביס לב שליה בשינוו הארון למי קי – בפטירת
ההיכל של ספרי התורה, נעמד מול ארון הקודש, תחבק את ראשו לתוכו,
וונתק כדי שאחוי בספר התורה עזק בقول: "ישראל עם קדוש, יש לנו עכשו
תורה חדשה, חדשה מקשף ! והחל לרקד בכל עז עם ספר התורה – טרם
שעללה על הבימה שבה קוראים את התורה.

כן, אנו מקבלים כעת בחג השבעות מקדש את התורה. הקה ונשכח את
הכשלנות שהייתה לנו, בואו ונתחדש מקדש בתורה. הזמן הזה של חag
השבועות מסgel לך, זה זמן של קבלת התורה. נתחדש עם התורה כמו
שקבלנו אותה כעת מחשך, ועם דבר חדש כמו מתרגשים שלמה.

סיפוריים מאירים

כיפורין הן במשות רבייה'ז מורה'ז אברבאלם ומלמידינו זי"ע

הנסעה לרביינו לחג השבעות בעיר

אחד מן הזמנים בהם נהגו חסידי ברסלב להתקבץ אצל ורבינו היה בחג השבעות. היה זה בחג השבעות של שנת תקס"ז, רבינו שוהה בעיר אסלאב, מורהק עזום בין העיר ברסלב, מקום מושבו של רבינו ומרבית החסידים (כ-160 ק"מ). רבינו כותב מכתב שלא יבואו אליו לחג השבעות.

רבי נתניאל מגודלי התלמידים שהיה מהריאנסקי לקריאת המכטב, שהה אז בברסלב – הבן שבכונו דאן אין צורך לצאת לרביבנו, ושיש לנסוע אליו לחג השבעות כיימים יימינה. ולאור לכך זיוון וחיזק את חסידים על נסעה זו, ואמנם כן נסעו החסידים מהעיר ברסלב, וכן מעוד הרבה ערים ועיירות: נמירוב טעליק דאשיב, ועוד.

מהו רחנית ששהה אז בעיר מהלוב, אצל חתנו, היה חלק דעה באשר לניסיונה, וכן היה לו מניעות רבות על נסיעה זו אך לבסוף התגבר על כך: "ונתנברתי ונטעת לברסלבל לנוצע משם לאosalב". רבי יונתן כבר יצא לכיוון העיר ברסלבל ביום ששי, בצד שיוכל לנסוע אחר השבת בהרד עם אנשי שלומנו שבברסלבל לאosalב. להיות שם על חג השבעות כלל ביום ששי ושבת קודש.

הרבה מניות היה מנת חלקו של מוהרני'ת בניסעה זו, להספיק לבוא לברסלב לפני שבת קודש כי הוא יבוא בעצמו כתוב: אבל תירך בנסע מואהילוב התחלו שוב המניות. הסתכלתי וראיתי שהבעל-ענק נושא עם עלה גודלה ואני לו כי-אם שני סוסים, וזה ידוע שלא הצלות גודלות אי אפשר להם לילך בזריזות כי-אם על ידי ארבעה סוסים ולפחות שלשה, ושאלתי אותו מה זה והשיב שנהילה אצלו סוס אחד בנסיעתו לאן, והשאר אותו בערך פרסה ומכחza מפה. והנה מלחמת זו בוודאי נסע עמי לאט וגס החihil לירד קצת... והוא לנו לינתليل סמוך למאלהלב שתי פרסאות ומכחza, ועדין הינו רוחקים ממעיירוב הרבה בערך שמונה פרסאות.

ומגדתי ביום שני בוקר לבב נשר ומכובבל מאד ולא ידעתי מה לעשות, ונשעתי עם העבר עליה עד קהילת-קדש מאחרוז, ובכפר היה סמן לחוץת הרים ומשם עזין רמש פרטאות לכהילות עמרנבורג. ובוועת כנסיותי לשם הייחידי מצטרע הרבה כי הבניינ' שקשה לבוא על שבת אפיקו לעמירנבורג. מל-שכנן שתתיה שווות לשכור עלה באמצע הדורך לברסלב. ואום חס ושלום אבואה אחר שבת לברסלב לא ויהה עגלת וברחים לטסוע עמהם יהא-אלסלב. והייחדי השוב בעודתי מה לעשות, כי ראייתי שטוב לפניו לשכור בכאן סוסים לניטוע מכאן לברסלב, אבל לא היו לי על החזאות כל כך, גם העיר הרוינה וויל פון רור איזנו וויאזיאן בראו חסיניך באלה לזרען עטחן ברובנובויל בר-גד

וסמוך מiad בכניסתי להעיר, בהיויתי על הגשר, ענייתי ואמרתי: ריבונו של עולם הזהן לי בכaco.agalha um arba'ah sototim shatassu leberesl, v'tekabel atot bi'hachamim. v'habul u'lah she'mu k'shamrotai zot. achor k'zennoso la'hir v'banoo la'acsenia, v'habul u'lah rachza la'hathmehma shel lit'in m'spao la'sototim, v'anani n'talati idy la'acol. v'bein han'tilah le'ravot ha'mozia' unha v'amar li'habul u'lah: rabbi nit'nun tefelatcom netkabla ci' hana b'shu'a zot, ba'ah u'lah um arba'ah sototim ha'nosutut leberesl, v'hoschor ha'nosut ut b'odai yekabla atotcom bi'hachim ci' hana m'cir atot v'ho'du'i li mid mi'ho, v'negbali'i m'ad v'co ho'ot.

وتיכף ברכתי ברכתי המוציא, ויצאת לוחץ אל העגלה שעמדה בסמוך מiad לאכסניה של, ותיכף קבל אתוי' בשמחה, ונשעתי עמו mid le'pesha, ובאתוי' לא'ן בעוד הימים גדו', וכבר הי' כל החברים מוכנים לנסוע ביום ראשון לצלסון, ולא ה'יה מוקם לקבל אתוי'. אך תיכף שלחו שליח מיעוד לכפר כרבר, לשוכר עגלה בשביבלי ושבילו עד אחד בזול, ונשעתי' עמהם יח' ביום ראשון, ור'או לר'בו זכרו'ן לברכה ניוט ברבעי' ור'ז'ח חמישי' היה עבר שרבו'ן.

ומושיק מוהרנית : וראייתי השגחו הנפלאה, והוא יתברך שומע הפלת כל פה, שנתקיימה תפלתי בחוויתה שהזמין לי השם ביום שני עלה עם ארבעה סוסים בחוים לברסלב כאשר יצא מפי מש, ברוך השמעו תפנות כל פה ברחמים, ומשיע תמיד לכל הבאים לגשת אל הקודש, ברוך הנוטן לעיר כוח שערוני עד כה. כי המשכילי יבין מאליו שאין אפשר לא בcart בכתוב ואפיו פנים אל נינים כל מה שבר בנוינו אלה בשולחן, בפרט מגניעות וחילוק העצה שבודאי אין אפשר לא בcart בכתוב כל הסברות שהיו בעדכני למונע אותו מנטישה זאת וכיוצא בה, ובפרט שרבני זכרונו ברכה כתוב בעצמו לבלי לנשוע אליו, ומהמניעות יכול עמדו לפני חומות מושם מכל הצדדים, והשם יתברך בחוויה הדゾל עזורי לדל על כלום, ולובא אלוי לחקלה- קודש זסלב ולשםו מופיע הקודש תורה ולכתבה על הספר לזכותה את הרבים לדורי דורות, על כן האכתבי קצת לבאר פרט נסעה זאת, למען ידענו דור אחרון המניעות שעברנו علينا ובכוחו הגadol וכינו לשברם.

ולאחר נסעה זו, אין מין הפלא שהיה לחסידים שבועות מאד מרווחת, עד כדי כך, כשהבמוציאים החוג, כשריבו יצא לזמן מה מהחדר בו התווועד עם חסידיו – נפלו מוחרכנית ור' נפתלי על הריפפה מרוב עייפותם, בהיותם עיימ שלשהليلות רופפים וורדמו. כשחזר רבינו וממצאים שלועים בשינה, אמר להם: "מדוע ישנים הנכנים את שנותיכם" תיכך נתעוררו וקמו בזריזות. ביום ראשון אסרו חג, בעת היפרדו מוביננו, והראה לו מוחרכנית את התורה שנאמרה בשבועות

בכל מזב נזמנ

חיוֹתָנוּ מִהְתֹּרָה

"אבל אי אפשר לעסוק
בתורה תמיד, וצריכים
תפקידו פועלם

אך גם אז מתקבלים
חיות מהתורה
הנעימות, וצריכים
להחיות עצמו
מהתורה".

